

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/275/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112221380
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4112221380.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Borisa Minksa, v právnej veci žalobcov: 1. H. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. XXX, 2. F. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. XXX, 3. Z. H. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q., M. F. XXX/XX, 4. J. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. XXX, všetci zastúpení: JUDr. Diana Beresecká, advokátka, so sídlom Farská 33, Nitra, proti žalovaným: 1. Z. H. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. D. X, Q., 2. E. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. XXXX/XX, T., obaja zastúpení: ADVOKÁT JUDr. PETER TIMKO spol. s r. o., sídlo Pri parku 8, Maňa, 3. J. J., rod. J., nar. XX. XX. XXXX v U. č. XX, neznámi dedičia po J. J., zastúpení Slovenským pozemkovým fondom, Búdková cesta 36, Bratislava, IČO: 17 335 345, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovaných v 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 12C/83/2012-504 zo dňa 27. júna 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcom priznáva proti žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalobcom proti žalovanému v 3. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nitra ako súd prvej inštancie v záhlaví označeným rozsudkom (v poradí druhým) určil, že žalobcovia v 1. až 4. rade sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v okrese Q., obec A., kat. úz. A., zapísaných vo výkaze výmer ku Geometrickému plánu č. XX/XXXX vyhotoveného dňa 13. 11. 2017, úradne overeného dňa 06. 12. 2017, ako parcely registra "C" a to parc. č. XXXX/X-orná pôda o výmere X.XXX m² a parc. č. XXXX/X-orná pôda o výmere X.XXX m², každý z nich v podiele 1/8-ina k celku (výrok I.). Ďalej určil, že nehnuteľnosti nachádzajúce sa v okrese Q., obec A., kat. úz. A., zapísané vo výkaze výmer ku Geometrickému plánu č. XX/XXXX vyhotovenému dňa 13. 11. 2017, úradne overenému dňa 06. 12. 2017, ako parcely registra "C" a to parc. č. XXXX/X-orná pôda o výmere X.XXX m² a parc. č. XXXX/X-orná pôda o výmere X.XXX m², v podiele 1/2-iny k celku patria do dedičstva po nebohej H. W., rod. Z., zomr. XX. XX. XXXX (výrok II.). Geometrický plán č. XX/XXXX vyhotovený dňa 13. 11. 2017, úradne overený dňa 06. 12. 2017 tvorí neoddeliteľnú súčasť rozsudku (výrok III.). Žalobcom v 1. - 4. rade priznal náhradu trov konania v plnej výške, ktorú sú povinní zaplatiť žalovaní v 1. - 2. rade s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (IV.). Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, 3 a § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

1.2. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 28. 06. 2012 sa domáhali určenia spoluvlastníckeho práva k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam a určenia, že patria do dedičstva s

odôvodnením, že po svojom otcovi zdedili parc. č. XXXX/X v podiele X/X - ica, ktorú ich otec nadobudol s ich matkou na základe výmeru o vlastníctve pôdy. Podiel po ich matke nebol prededený, pretože na nehnuteľnosť boli založené nové listy vlastníctva.

1.3. Žalobcovia tvrdili, že ich právni predchodcovia, rodičia, dostali na základe výmeru z r. 1948 nehnuteľnosti v kat. území A., dnešné A., ktoré boli zapísané vo vložke č. XX, parc. č. XXXX/X - roľa o výmere X,XXXX ha; z identifikácie parciel vyplýva, že sa jedná o tie isté nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania a sú zapísané na žalovaných liste vlastníctva. Po smrti otca polovica nehnuteľností prešla na žalobcov, na každého v podiele 1/8-ina, požiadali o prejednanie druhej polovice nehnuteľností po matke, notár toto odmietol prejednať, pretože už boli založené nové listy vlastníctva. Vyvolali jednanie na Správe katastra Q., kde zástupca SPF zistil, že pracovníci pri ROEP nesprávne postupovali, došlo k duplicitnému zápisu vlastníckeho práva a poznámky, že vlastníctvo je sporné a majú sa ho domáhať na súde, tým odôvodňuje naliehavý právny záujem. Po pridelení nehnuteľností ich právni predchodcovia až do času, kedy boli nútení odovzdať ich do družstva, po revolúcii žalobca vyhľadal, ktoré nehnuteľnosti vlastnili rodičia, požiadal o ich prededenie. Polovicu nehnuteľností prenajímajú na základe zmluvy o nájme, poberajú nájomné. Druhú polovicu prenajíma SPF s nájomcom p. W., SPF ako keby zástupca nezistených vlastníkov a teda neprenajímajú túto druhú polovicu žalovaní. Keďže neexistuje rozhodnutie Povereníctva Slovenskej národnej rady /SNR/ o odňatí prideleného majetku na základe prídela, pretože prídela mohlo odňať len povereníctvo SNR, stále zostáva v platnosti prídela listina, z nej vychádzajú ako z nadobúdacieho právneho titulu a nie z vydržania. Nedošlo k súhlasu žalobcov na platné vzdanie sa práva ako právnych nástupcov po prídelačoch. Pridelený majetok možno odňať len na základe rozhodnutia povereníctva SNR, rozhodnutie iného orgánu by bol nulitný právny akt. Nie je potrebné v konaní dokazovať, či konfiškácia bola alebo nebola právoplatná. Prídela listina založila dobromyseľnosť. Žalobcovia užívali nehnuteľnosti až do združstevnenia. JRD A. vzniklo v r. 1957. HTÚP sa konalo v 60-tych rokoch. V r. 1975 bolo družstvo zlúčené PD R., Víťazný február. Združstevnením sa neprerušilo plynutie vydržacích lehôt. Vlastnícke právo neprešlo na družstvo, len užívanie. Právni predchodcovia žalobcov sa stali dobromyseľní s vedomím, že sú vlastníckmi nehnuteľnosti vydržali po dobu dlhšiu ako 10 rokov. Vydržacia lehota začala plynúť v r. 1948. V tom čase platilo na Slovensku obyčajové právo, podľa ktorého sa dobromyseľnosť vyžadovala len na začiatku plynutia vydržacej doby. V r. 1950 platil zákonník, ktorý v prechodných a záverečných ustanoveniach upravoval plynutie vydržacej doby. S poukazom na tieto ustanovenia právni predchodcovia nadobudli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vydržaním dňom 01. 01. 1951. Toto uvádzala, ak by prídela listina mala byť neplatná, čo však nie je pravda. Predložili nájomné zmluvy. Nehnuteľnosti užívala spoločnosť G. s.r.o. A.. Nehnuteľnosti im prenajala H. W., matka žalobcov v r. 2001, predchádzajúca nájomná zmluva bol z roku 1999. Podľa tejto zmluvy bola ako prídela považovaná za vlastníka. Nájomná zmluva je spôsob užívania vlastníckeho práva. Žalobcovia užívajú takto nehnuteľnosti od pridelenia až dodnes. Súd nie je viazaný právnym rozhodnutím o reštitúcii. V spise sa nachádza list zo dňa 15. 01. 1997, v zmysle ktorého sa H. a Z. J. sťažovali na Pozemkový úrad, aby prepracoval svoje rozhodnutie, pretože sa prihlasovali prídelačovia o svoje vlastníctvo. Tento ich list spochybňuje ich dobromyseľnosť. Preto je bez významu v konaní preukazovať kto v súčasnosti užíva nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto sporu, ktorý nájomca. Žalobcovia neodvodzujú svoj nárok z vydržania, ale vlastnícke právo nadobudol ich právny predchodca prídelaovou listinou, v jednej polovici žiadajú určiť že nehnuteľnosti patria do dedičstva po pôvodnej prídelačkyni H. W. a druhú polovicu nadobudli dedičským rozhodnutím. Poukazovala na doklad zo dňa 31. 08. 1949, podľa ktorého H. a Z. J. požiadali o vyňatie z konfiškácie, majetok po neb. W. J., tento doklad preukazuje, že im bolo rozhodnutie o konfiškácii doručené, ako inak by sa o konfiškácii dozvedeli. Pozemkový úrad si musel riešiť ako predbežnú otázku platnosť konfiškácie. Musel dospieť k tomu, že konfiškácia bola platná, inak by nevydal rozhodnutie o reštitúcii. Postup Pozemkového úradu, ktorým boli parcely vyňaté z konfiškácie, jednalo sa o rozhodnutie zo dňa 28. 07. 1992, bol správny, pretože rozhodnutie o vyňatí pozemkov z konfiškácie je podmienkou pre reštitúciu. Pozemkový úrad však pochybil keď vydal pôdu, ktorá patrila fyzickým osobám - prídelačom. Za sporné pozemky mal Pozemkový úrad reštituentom priznať finančnú náhradu, nie pozemky. Poukazovala na list Obvodného pozemkového úradu zo dňa 15. 07. 2013, v ktorom Pozemkový úrad uviedol, že pozemky bývalých prídelačov sa nevydávajú. Čo sa týka doručovania rozhodnutia, v rozhodnutí je uvedené, že sa doručovalo cestou Miestneho národného výboru v U., sami H. a Z. J. priložili k návrhu na priznanie reštitučného nároku originál tohto rozhodnutia čo svedčí o tom, že takýmto dokladom disponovali. Čo sa týka spochybňovania čísla vložky, pozemky boli pridelené z vložky č. XXX, vo výmere je slabovo vidno č. 2. Čo sa týka vecnej súvislosti poukazovali na ČD XXX/XXXX, podľa ktorého H. a Z. J. zdedili celú PKV XXX, v rámci nej aj prídelačovu parcelu XXXX/X, ktorá bola pridelená právnym predchodcom

navrhovateľov. Podľa identifikácie parciel parcela č. XXXX/X je v súčasnosti zapísaná na LV č. XXXX a XXXX ako parc. č. XXXX/X o výmere X.XXX m² a parc. č. XXXX/XXX o výmere X.XXX m². Žalovaní, ani ich právni predchodcovia nikdy nespochybovali, nikdy neuvádzali, že im rozhodnutie doručené nebolo, neboli dobromyseľní, rozhodnutie o reštitúciu nezaložilo ich dobromyseľnosť, sami túto spochybnili. Následne uviedla, že s poukazom na právny názor vyslovený Krajským súdom v Nitre k predmetnej veci berie žalobu späť voči žalovanej H. W.. Čo sa týka žalovaného J. J., poukazovala na písomný prípis, vo veci bol vyhotovený geometrický plán, všetky nedostatky, ktoré vytýkal Krajský súd v Nitre boli odstránené.

1.4. Žalovaní v 1. a 2. rade namietali platnosť konfiškácie. Prídelovou listinou mohli byť pridelené len pozemky, ktoré mohli byť platne konfiškované. Namietali neplatnosť a právnu neurčitost' prídelovej listiny, pretože prídelový plán je uvádzaný s dátumom o 4 roky neskôr ako bola vyhotovená a vydaná prídelová listina. Namietali, že žalobcovia vlastnícke právo neodvodzujú od vydržania, ale od prídelovej listiny. Tvrdili, že predmetné pozemky žalobcovia nikdy nedržali, nenakladali s nimi, neobrábali ich. V r. 1992 bolo vydané právoplatné a vykonateľné rozhodnutie Pozemkového úradu podľa zák. 330/1991, ktorým bolo rozhodnuté, že pozemky budú vrátené oprávneným osobám. Parcelné čísla sú identické s dedičským rozhodnutím po neb. W. J. z r. 1943, ktoré po ňom dedili jeho dvaja mal. synovia. Od 04. 01. 1993 žalovaný v 2. rade a otec žalovaného v 1. rade sa cítili oprávnenými držiteľmi, minimálne od tohto dátumu im plynula vydržacia doba. Táto nemohla plynúť žalobcom, pretože sami vyhlasujú, že neodvodzujú svoje vlastnícke právo od vydržania. Dobromyseľnosť žalovaní čerpali z rozhodnutia Pozemkového úradu. Nejednalo sa len o ich vnútorný pocit s poukazom na toto rozhodnutie. Pozemky prenajali W. E.. Sú vydržateľmi žalovaných pozemkov. Na pozemkoch pracovali árendátori - nájomcovia, pozemky im zveril W. J.. PD U. vzniklo v r. 1952, pozemky neužívali ani žalobcovia, ani žalovaní, ani árendátori, od tohto roku. PD A. ich nikdy neužívalo, to vzniklo v r. 1957. Poukazovali na vyjadrenie Správny katastra Q., že parc. XXXX/X vznikla z parc. XXXX/X, ktorá bola zapísaná v pozemno-knižnej vložke PKN XXX a z parc. XXXX/X ktorá bola pôvodne zapísaná v pozemno-knižnej vložke XXX. V prípade parcelného čísla XXXX/X by sa malo jednať o XXXX/X, pravdepodobne sa tu jedná o preklep v čísle. Na tieto dve parcely poukazovali z tohto dôvodu, že rozhodnutím Pozemkového úradu zo dňa 28. 07. 1992 boli vyňaté z konfiškácie. Pre platné zavŕšenie konfiškačného procesu je potrebné preukázať platné doručenie konfiškačného rozhodnutia podľa v tom čase platného správneho poriadku Vládneho nariadenia č. 8/1928. Nestačí len domnienka, že im konfiškačné rozhodnutie bolo doručené alebo že sa o ňom dozvedeli. Len ak bolo niečo platne vzaté, mohlo to byť platne pridelené. Ak bude v konaní preukázané, že konfiškačný proces nebol dovŕšený platne, bude dôkazné bremeno na navrhovateľoch, aby preukázali svoju dobrú vieru ako prídelcovia. Pokiaľ rozhodnutie z r. 1993 nebolo zrušené, súd nemá kompetencie vo vzťahu k Pozemkovému úradu, nemôže prejudiciálne riešiť ako mal Pozemkový úrad postupovať, pretože existovali zákonné postupy ako mohlo byť rozhodnutie zmenené alebo zrušené. Argumenty žalobcov sú len domnienky a fikcie, že H. a Z. J. bolo takéto rozhodnutie doručené, nebol však predložený dôkaz o tom ako sa k takémuto rozhodnutiu dostali a v akom čase. Je potrebné v konaní zistiť kto ktoré parcely v teréne užíval. V tomto konaní sa objavili tri subjekty, ktoré by mohli predmetné pozemky obrábať. Preto je potrebné aby geodet vo veci vytýčil pozemky. Ďalej uviedli, že rešpektujú právny názor Krajského súdu v Nitre, aj keď s ním nesúhlasia.

1.5. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobcovia v 1. - 4. rade sú súrodenci. Po svojom otcovi, neb. H. W., zomr. XX. XX. XXXX nadobudli nehnuteľnosti v kat. úz. A. a to parc. č. XXXX/X roľa o výmere X.XXX m² každý z nich v podiele X/X-ina k celku. Vyplýva to z osvedčenia o dedičstve notára H. J. O. sp. zn. D XXXX/XX, Dnot XXX/XX zo dňa 20. 03. 1997. Druhú polovicu predmetných nehnuteľností po svojej matke H. W., rod. Z., zomr. XX. XX. XXXX neprededili. Dedičské konanie po nej bolo zastavené a v odôvodnení uznesenia Okresného súdu Nitra sp. zn. 31D/109/2010, Dnot 203/2010 zo dňa 08. 04. 2011 je uvedené, že poručiťka H. W. uvedenú nehnuteľnosť nevlastní a že sú na ňu založené LV č. XXXX a LV č. XXX na iných vlastníkov.

1.6. Žalobca v 1. rade sa snažil vzniknutú situáciu riešiť a usporiadať vlastnícke vzťahy k pozemkom na Správe katastra Q., svedčia o tom viaceré zápisnice spísané na Správe katastra Q.. Konkrétne v zápisnici zo dňa 08. 03. 2012 je uvedené, že SPF uznáva prídelovú listinu a jej následné prededenie podľa D 1356/96, Dnot 252/96. Ďalej je tu uvedené, že na Obvodnom pozemkovom úrade v Q. je archivovaný spis, v ktorom bol prejednávaný konfiškovaný majetok rod. J.. Existuje rozhodnutie konfiškačnej komisie zo dňa 03. 02. 1948, ktoré znelo na meno pôvodných vlastníkov H. a Z. J.. V spise bol nájdený zoznam prídelcov, ktorí dávali súhlas k nadobudnutiu vlastníctva pre H. a Z. J.

a vzdávali sa tak nároku na pridelené parcely. V tomto zozname vlastníkov však nebol nájdený súhlas prídelcov H. W. a manželky H., rod. Z. alebo ich dedičov - žalobcov. V registri ROEP mali byť zapísaní ako vlastníci parc. č. XXXX/X o výmere X.XXX m2 podľa prídelového plánu navrhovateľa v podiele X/ X-ina titulom dedenia po svojom otcovi a ich matka H. W. v podiele X/X-ica titulom prídelovej listiny č. XXXX/X/XX.

1.7. Z LV č. XXXX vyplýva, že ako vlastníci parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere X.XXX m2 sú zapísaní H. J. v podiele X/X-ica, Z. J. v podiele X/X-ica. Žalobcovia v 1. - 4. rade každý z nich v podiele X/X-ina a H. W. /SPF/ v podiele X/X-ica. Všetci ako duplicitní vlastníci. Na LV je zapísaná poznámka: Hodnovernosť údajov o práve k nehnuteľnosti registra E - parc. č. XXXX/X bola spochybnená. Takéto údaje sa nesmú používať pokiaľ sa vlastníci nedohodnú alebo súd neurčí kto je vlastníkom predmetných nehnuteľností, P XXX/XX-XX/XX. Podľa LV č. XXXX ako vlastníci parc. č. XXXX/XXX orná pôda o výmere X.XXX m2 sú zapísaní H. J. v podiele XX/XX, Z. J. v podiele XX/XX, J. J. /SPF/ v podiele XX/XX. M. v 1. - 4. rade každý z nich v podiele X/X-ina a H. W. /SPF/ v podiele X/X-ica. Všetci ako duplicitní vlastníci. Na LV je zapísaná poznámka: Hodnovernosť údajov o práve k nehnuteľnosti registra E - parc. č. XXXX/XXX bola spochybnená. Takéto údaje sa nesmú používať, pokiaľ sa vlastníci nedohodnú alebo súd neurčí, kto je vlastníkom predmetných nehnuteľností, P XXX/XX-XX/XX.

1.8. Nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto sporu, boli na základe Výmeru vydaného Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave pridelené H. W. a manželke H., rod. Z.. Jednalo sa o nehnuteľnosti v kat. úz. K. A., okr. Q. na základe Výmeru č. XXXX/X/XX-XX zo dňa 15. 05. 1948, pozemky patrili bývalým vlastníkom J. J. a neb. S. J. a spol. Jednalo sa o výmeru X,XXXX ha, ktoré v prídelovom pláne boli označené takto: vložka č. XXX, parc. č. XXXX/X roľa o výmere X,XXXX ha. Nehnuteľnosti boli pridelené v ideálnej časti X/X-ica - X/X-ica. Na výmere je podpis poverenika a pečiatka poverenictva. Podľa návrhu prídelového plánu bol dňa 16. 09. 1952 vyhotovený konečný prídelový plán s rozvrhom prídelových cien zo skonfiškovaných pôdohospodárskych pozemkov v kat. úz. A. bývalých vlastníkov J. J., neb. W. J. a spol., aj z neho vyplýva, že rodičom navrhovateľov bola pridelená parc. č. XXXX/X o výmere X,XXXX ha.

1.9. Z rozhodnutia ONV v Q. zo dňa 21. 02. 1966 vyplýva, že prídelcovia H. a H. W. sa vzdali pridelených nehnuteľností parc. č. XXXX/X v prospech A.. štátu - ONV v Q.. Pozemok pri F. v r. 1957 padol do pôdneho celku H. A..

1.10. Podľa identifikácie parciel pôvodne bola parcela uvedená vo výmere č. XXXX/X/XX-XX ako parc. č. XXXX/X roľa o výmere X.XXX m2, v súčasnosti zapísaná ako parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere X.XXX m2, zapísaná na LV č. XXXX a parc. č. XXXX/XXX orná pôda o výmere X.XXX m2 zapísaná na LV č. XXXX. Žalobcovia sporné pozemky prenajímajú Zmluvami o nájme uzatvorenými odo dňa 16. 03. 1999.

1.11. Rozhodnutím Pozemkového úradu v Nitre č. XXX/XX-R-I zo dňa 28. 07. 1992 boli vyňaté z konfiškácie a vydané oprávneným osobám H. J. a Z. J. ako pôvodným vlastníkom nehnuteľnosti v kat. úz. A., vedené v pkn. vložke č. XXX. V odôvodnení rozhodnutia je uvedené, že oprávnené osoby si uplatnili na Pozemkovom úrade v Q. nárok na vyňatie z konfiškácie nehnuteľnosti, ktoré im ako maloletým odňaté ako osobám maďarskej národnosti. Svoj nárok dokumentovali rozhodnutím konfiškačnej komisie vo T. č. XX/XX/XX zo dňa 03. 02. 1948. Vzhľadom k tomu, že pôvodní vlastníci v dobe konfiškácie boli maloletí, vyňal sa z konfiškácie nehnuteľný majetok do výmere XX ha; časť majetku bola prídelovými listinami už pridelená fyzickým osobám a časť zastavaná a konajúci orgán rozhodol o vyňatí z konfiškácie a vydaní tých poľnohospodárskych nehnuteľností, ktoré neboli pridelené a sú v užívaní poľnohospodárskych podnikov. Pozemkový úrad Q. rozhodnutím zo dňa 19. 04. 1995 nepovolil obnovu konania, na základe ktorého bolo vydané rozhodnutie č. XXX/XX-R -I dňa 28. 07. 1992.

1.12. Z rozhodnutia pozemkového úradu zo dňa 14. 12. 1993 sp. zn. 109/91-R-III vyplýva, že boli vyňaté z konfiškácie a vydané oprávneným osobám H. J., nar. XX. XX. XXXX a Z. J., nar. XX. XX. XXXX ako pôvodným vlastníkom čo do vlastníctva nehnuteľností vedené podľa pozemnoknižných údajov ako kat. úz. U.. V odôvodnení rozhodnutia je uvedené, že oprávnené osoby si uplatnili na Pozemkovom úrade v Q. nárok na vyňatie z konfiškácie nehnuteľnosti, ktoré im boli ako maloletým odňaté ako osobám maďarskej národnosti. Svoj nárok dokumentovali rozhodnutím konfiškačnej komisie vo T., č. XX/XX/XX zo dňa 03. 02. 1948. Neboli im vydané nehnuteľnosti, ktoré prešli do vlastníctva fyzických osôb prídelom.

1.13. H. J. a Z. J. listom zo dňa 15. 01. 1997 podali návrh na preskúmanie rozhodnutia Pozemkového úradu v Q. č. XXX/XX-R-III. vydaného 14. 12. 1993, nakoľko dodatočne bolo zistené, že okrem prídelcov, ktorí sa preukázali platnými prídelovými listinami existujú ďalšie prídelcovia. Títo prídelcovia hoci sa pôvodne neprihlásili, sťažujú im možnosť ujať sa svojho vlastníctva. Preto žiadali formou preskúmania rozhodnutia o zmenu rozhodnutia tak, aby boli prídelcom, ktorí sa dodatočne preukázali priznané nehnuteľnosti im pridelené a im deklarovanej nárok na náhradu, aby si mohli žiadať náhradné pozemky.

1.14. Žalovaný v 1. rade je právnym nástupcom po neb. H. J., zomr. XX. XX. XXXX, ako vyplýva z osvedčenia o dedičstve sp. zn. 22D/2206/2007, Dnot 202/2007. V priebehu konania žalovaný v 2. rade Z. J. zomrel dňa XX. XX. XXXX, jeho právnym nástupcom je E. R., ako vyplýva z osvedčenia o dedičstve 28D/412/2013, D not 118/2013.

1.15. J. Z. J. ako prenajímateľom a W. E. bola dňa 21. 12. 1994 uzatvorená nájomná zmluva na dobu 10 rokov. Prenajatá bola celková výmera XXX.XXX,X m² v oblastiach U., A., D. K.. K nájomnej zmluve boli uzatvárané dodatky a to dňa 01. 03. 1996, 01. 10. 1998, ktorými sa menila celková výmera prenajatej obhospodarovanej pôdy. Zo zápisnice o pojednávaní pozostalosti po neb. S. J., zomr. XX. XX. XXXX vyplýva, že vlastnil v A. nehnuteľnosti, zapísané v R. č. XXX, parc. č. XXXX, XXXX, XXXX/X a bol právnym predchodcom odporcov v 1. a 2. rade - starým otcom odporcu v 1. rade a otcom odporcu v 2. rade. Dedičmi po S. J. boli mal. H. J., nar. XX. XX. XXXX, mal. Z. J., nar. XX. XX. XXXX. Zastupovala ich matka H. J.. Medzi SPF ako prenajímateľom a W. W. ako nájomcom bola uzatvorená nájomná zmluva č. X-XXXX-XX zo dňa 28. 04. 2005 spolu s dodatkami dodatkom č. 1 zo dňa 19. 10. 2005, spolu s dodatkom č. 2 zo dňa 27. 10. 2006, spolu s dodatkom č. 3 zo dňa 11. 05. 2007, spolu s dodatkom č. 4 zo dňa 19. 10. 2007, spolu s dodatkom č. 5 zo dňa 09. 02. 2009, spolu s dodatkom č. 6 zo dňa 21. 10. 2010.

1.16. V priebehu konania bol vo veci vypracovaný geometrický plán č. XX/XXXX vyhotovený dňa 13. 11. 2017 Z.. J. F., úradne overený dňa 06. 12. 2017 Z.. H. D.. Súd pripustil zmenu petitu žaloby v nasledovnom znení:

1.16.1. Súd určuje, že žalobcovia v 1. až 4. rade sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v okrese Q., obec A., kat. úz. A., zapísaných vo výkaze výmer ku Geometrickému plánu č. XX/XXXX vyhotoveného dňa 13. 11. 2017, úradne overeného dňa 06. 12. 2017, ako parcely registra "C" a to parc. č. XXXX/X- orná pôda o výmere X.XXX m² a parc. č. XXXX/X- orná pôda o výmere X.XXX m², každý z nich v podiele X/X-ina k celku.

1.16.2. Súd určuje, že nehnuteľnosti nachádzajúce sa v okrese Q., obec A., kat. úz. A., zapísané vo výkaze výmer ku Geometrickému plánu č. XX/XXXX vyhotovenému dňa 13. 11. 2017, úradne overenému dňa 06. 12. 2017, ako parcely registra "C" a to parc. č. XXXX/X- orná pôda o výmere X.XXX m² a parc. č. XXXX/X- orná pôda o výmere X.XXX m², v podiele X/X-iny k celku patria do dedičstva po nebohej H. W., rod. Z., zomr. XX. XX. XXXX.

1.16.3. Geometrický plán č. XX/XXXX vyhotovený dňa 13.11.2017, úradne overený dňa 6.12.2017 tvorí neoddeliteľnú súčasť rozsudku.

1.16.4. Súd konanie voči H. W., nar. XX. XX. XXXX, nezistený vlastník, za ktorého koná Slovenský pozemkový fond, so sídlom Bratislava, Búdkova cesta 36, IČO: 17 3354 345 zastavil.

1.17. Zo správy Štátneho archívu v Q. súd zistil, že v rímskokatolíckej cirkevnej matrike narodených z farnosti T. O. sa nachádza matričný záznam na meno Q. E., nar. XX. XX. XXXX v U. č. XX, rodičia P. E. a P./G./ Y..

1.18. Posudzujúc existenciu naliehavého právneho záujmu súd konštatoval, že ja daný s poukazom na § 137 písm. c/ CSP.

1.19. Pokiaľ ide o Výmer o vlastníctve pôdy vydaný Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č. XXXX/X/XX-XX zo dňa 15. 05. 1948 súd konštatoval, že ide o verejnú listinu, doklad o vlastníctve prídelcu k prideleným nehnuteľnostiam a je vkladu schopnou listinou spôsobilou pre zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností za predpokladu, že bola vydaná oprávneným subjektom

a obsahuje všetky podstatné náležitosti. K tejto problematike už boli vydané viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (4Cdo/123/2003, 4Cdo 48/2008, 3Cdo 45/2008, 1MCdo/8/2009). V danej veci bol vydaný Výmer o vlastníctve pôdy H. W. a manželke H., rodenej Z. Poverenctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v U., v tom čase oprávneným subjektom na jeho vydanie a tento orgán výmer vydal v medziach jeho právomoci podľa § 1 ods. 1 nariadenia SNR č. 104/1946 Sb. Výmer spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti - je v ňom uvedené, kto ho vydal, označenie právneho predpisu, podľa ktorého sa vydáva, akej veci sa týka, je datovaný, obsahuje presné označenie nehnuteľnosti, parcelné číslo, výmeru, katastrálne územie, podpis aj odtlačok pečiatky orgánu, ktorý ho vydal a podmienky, za ktorých sa pridelenie uskutočňuje, uvedení sú aj bývalí vlastníci. Ide preto nepochybne o Výmer, ktorý treba považovať za perfektný a ktorý má povahu verejnej listiny spôsobilaj vlastnícke právo prídelcu preukázať, aj keď v konaní nebolo zisťované, či tento správny akt bol doručovaný a kedy uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Všeobecný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť správneho aktu, je oprávnený skúmať ho iba so zreteľom na to, či je nulitný (ničotný). Takým by bol v prípade, ak ho vydal tzv. absolútne vecne nepríslušný správny orgán, čo však tento prípad nezahŕňa. Uvedený názor zaujal NS SR v rozhodnutiach 5Cdo 110/2000, 2 Cdo 337/2006, 4 SŽ 34/1997. Právny predchodcovia žalobcov sa stali na základe výmeru č. XXXX/X/XX-XX zo dňa 15.5.1948 vlastníckymi predmetných nehnuteľností parc. č. XXXX/X roľa o výmere X.XXXX ha zapísaných vo vl. č. XXX v kat. úz. A., dnes A. každý z nich v podiele X/X - ica. K výmeru patrí aj prídelový plán zo dňa 15.05.1948, z ktorého jednoznačne vyplýva, čo bolo právnym predchodcom navrhovateľov pridelené. Z grafického znázornenia tiež vidno, kde sa pridelená parcela nachádza - v časti J., čo potvrdil aj svedok T. D., G. E.. To, že pridelená parcela č. XXXX/X nebola evidovaná v pozemkovej knihe nemôže spôsobiť neplatnosť výmeru. Aj Krajský súd v Nitre vo svojom rozhodnutí konštatoval na strane 10 pod bodom 3., že posúdenie Výmeru ako právne perfektnej verejnej vkladuschopnej listiny súdom prvej inštancie je správne.

1.20. Rodičia žalobcov užívali pridelené nehnuteľnosti do roku 1966, kedy ich odovzdali do družstva v obci A.. Tieto skutočnosti neznamenali stratu vlastníctva prídelcu, nakoľko odnímať pridelený majetok mohlo iba Poverenctvo SNR pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu v prípade, že prídelca nehospodáril so starostlivosťou riadneho hospodára na pridelených pozemkoch (§ 23 ods. 2 Nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR). Vzdanie sa prídelu preto nemohlo vyvolať žiadne právne účinky. V tých časoch bolo bežné vnesenie majetku do JRD, čo však nikdy neznamenalo vzdanie sa vlastníctva. Vzdanie sa prídelu pôdy umožňoval zák. č. 141/1950 Zb., Občiansky zákonník s účinnosťou od 01. 01. 1951 v ust. § 132 ods. 1, podľa ktorého vlastníctvo sa stráca najmä tým, že ho nadobudne niekto iný alebo že sa ho vlastníč vzdá, že ide o jednostranný právny úkon, ktorým vlastníč stráca svoje vlastnícke právo a dochádza tak k jeho prechodu na štát alebo inú právnickú osobu. Pre platnosť právneho úkonu o právach k nehnuteľnostiam zákon vyžaduje písomnú formu, okrem prípadu, ak ide o nájom rodinného domčeka alebo inej podobnej stavby alebo len časti budovy (§ 40 ods. 1 v spojení s § 38 OZ) a z právneho úkonu musí vyplývať bez akýchkoľvek pochybností vôľa vlastníka vzdať sa vlastníctva k určitej veci, nehnuteľnosť musí byť presne identifikovaná, listina musí byť datovaná a podpísaná. V spise sa nenachádza žiaden dôkaz o právnom úkone urobenom právnym predchodcom navrhovateľov v písomnej forme, obsahom ktorého by bol jeho výslovný prejav vôle vzdať sa vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nadobudnutej výmerom. Za takýto dôkaz nie je možné považovať rozhodnutie ONV z 21.02.1966, pretože sa nejednalo o dobrovoľné vzdanie sa majetku, je všeobecne známa skutočnosť, že v tých časoch ľudia konali z donútenia a pod nátlakom. Užívaci stav nehnuteľností rodičmi žalobcov potvrdili vypočutí svedkovia V. D., J. Y., M. D., A. E., ktorí zhodne uviedli, že pozemky boli, ktoré dostali rodičia žalobcov prídelovou listinou, užívali až do zoštátňovania, pozemky sa nachádzali v blízkosti U. hája, prešlo sa cez kopec a tam začínala dedina U.. Svedok W. E. uviedol, že žalovaní mu prenajímajú pozemky v kat. úz. U. a A., pozemky im boli vydané v rámci reštitúcie.

1.21. Žalovaní namietali platnosť konfiškácie a konfiškačného rozhodnutia zo dňa 03.02.1948, ktorým bol H. a Z. J. konfiškovaný všetok pôdohospodársky majetok späťne ku dňu 01.03.1945, uvádzali, že konfiškačné rozhodnutie muselo byť preukázateľným spôsobom doručené, resp. sa preukázateľným spôsobom museli dozvedieť o materiálnej stránke konfiškačného rozhodnutia, namietali či komisia dňa 03.02.1948 zasadala, či bola uznášania schopná, či sa platne hlasovalo, namietali podpis na konfiškačnom rozhodnutí. Súd sa s námietkami odporcov nestotožnil, pretože mal za to, že konfiškačné rozhodnutie bolo vydané podľa v tom čase platných právnych predpisov - nariadenia SNR č. XXX/XXXX Sb. K doručovaniu rozhodnutia, súd poukázal na skutočnosť, že H.. a Z. J. museli mať vedomosť a mali vedomosť o konfiškovaní majetku, pretože sami predložili žiadosť, v

ktorej žiadali o vyňatie spod konfiškácie majetok neb. W. J.. Konfiškačné rozhodnutie bolo doručované cestou Miestneho národného výboru v U.. Právny zástupca žalovaných poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/9/2009, kde bol vyslovený právny názor, že je potrebné skúmať, či bol platne zavŕšený konfiškačný proces a že je potrebný priamy dôkaz o doručení konfiškačného rozhodnutia, tu súd konštatuje, že za podstatnú a rozdielnu skutočnosť považuje tú okolnosť, že v predložnom rozhodnutí sa jednalo o iné okolnosti, keď osoby, ktorým malo byť doručované konfiškačné rozhodnutie boli mŕtve, čo je podstatne odlišná situácia od predmetného konania. Sami žalovaní nikdy nenamietali, že by nemali vedomosť o konfiškačnom rozhodnutí, že by nepoznali obsah a nedisponovali konfiškačným rozhodnutím, ktoré im muselo byť doručené, keďže ho mali k dispozícii. Ostatné úvahy o zasadnutí komisie, neplatnosti hlasovania, neplatnosti podpisu na konfiškačnom rozhodnutí sú len úvahami odporcov, ničím nepodloženými a nepreukázanými tvrdeniami a pokiaľ takéto skutočnosti chceli v konaní tvrdiť tak potom bolo aj dôkazné bremeno na nich a mali tieto skutočnosti v konaní aj preukázať, čo neurobili a súd ich nemá za preukázané a vyhodnotil konfiškačné rozhodnutie ako platné. Súd sa nestotožnil s názorom žalovaných o viazanosti s rozhodnutím Pozemkového úradu v Nitre zo dňa 22. 07. 1992 o vyňatí z konfiškácie s poukazom na ustanovenie § 193 CSP, podľa ktorého súd nie je viazaný rozhodnutím Pozemkového úradu z dôvodu, že Pozemkový úrad nerieši otázku vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vo svojom výroku, rieši si otázku vlastníctva ako predbežnú otázku a tou súd nie je viazaný. Otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu, môže súd posúdiť sám. Ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza, Pozemkový úrad však nerozhodoval o vlastníctve žalovaných, a preto jeho rozhodnutie nie je pre súd záväzné. Pokiaľ žalovaní namietali, že ku konfiškácii (pred vydaním výmeru) nedošlo, pretože nebolo doručené konfiškačné rozhodnutie, dôkazné bremeno o tejto skutočnosti zaťažovalo žalovaných, ako to uviedol Krajský súd v Nitre, mali teda nimi tvrdenú skutočnosť jednoznačne preukázať, keď v zásade sa vychádza z prezumpcie zákonnosti a správnosti rozhodnutí správnych orgánov, vrátane ich doručenia (viď uznesenie NS SR sp. zn. 4MCdo 12/2014 zo dňa 29. 09. 2015). Konfiškačné rozhodnutie nebolo možné považovať za rozhodnutie, ktorým sa konfiškácia vykonala, ale len za rozhodnutie, ktoré deklarovalo, že podmienky pre konfiškáciu majetku právnych predchodcov žalovaných sú splnené a teda ich majetok bol dňom účinnosti nar. č. 104/1945 Sb. n. skonfiškovaný; zápis do pozemnoknižnej vložky nebol povinný. Žalovaní 1., 2. tvrdili, že konfiškáciou ich predchodcovia vlastnícke právo nikdy nestratili, ich stanovisko v tomto konaní je rozporné s ich stanoviskom v konaní pred pozemkovým úradom vo veci vyňatia z (dovŕšenej) konfiškácie a navrátenia im vlastníckeho práva.

1.22. Súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaných o vydržaní vlastníckeho práva k pozemkom, pretože vydržanie je osobitný spôsob nadobudnutia vlastníctva a k tomu, aby bolo možné nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, musia byť splnené súčasne všetky zákonné predpoklady: 1. nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci po celú vydržaciú dobu, 2. nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav užívania predmetu vydržania počas zákonom stanovenej doby, 3. spôsobilý predmet vydržania. Podľa súdu u žalovaných nebola splnená podmienka dobromyseľnosti pri držbe pozemkov, pretože sami vo svojom liste zo dňa 15. 01. 1997 adresovanom Pozemkovému úradu uviedli, že sa im ozývajú prídelcovia, sami mali pochybnosti o správnosti rozhodnutia Pozemkového úradu, žiadali revíziu rozhodnutia, a preto nemohli byť dobromyseľní, že im pozemky patria a desaťročná premlčacia doba im nemohla uplynúť pred rokom 1997, pretože by musela začať plynúť v januári 1987, čo je nemožné. K vydržaniu Krajský súd v Nitre vo svojom rozhodnutí uviedol v bode 6. na strane 10, že splnenie náležitostí podmienok vydržania vlastníckeho práva na strane žalovaných nemožno posudzovať bez skúmania existencie právneho dôvodu nadobudnutia vo vzťahu ku skutočnému (reálnemu) vlastníkovi nehnuteľností, teda oprávnenosť (dobromyseľnosť) užívania (držby) nemožno vyvodiť bez existencie právneho dôvodu - úkonu skutočného vlastníka, teda ani z rozhodnutia pozemkového úradu, ktorého účastným neboli.

1.23. Pozemkový úrad pochybil, keď vydal pôdu, ktorá patrila prídelcom. Za sporné pozemky mala byť reštituentom priznaná finančná náhrada. Postup Pozemkového úradu a jeho rozhodnutie zo dňa 28. 07. 1992 bolo správne, pretože s poukazom na zákon č. 330/1991 Zb. a jeho ustanovenie § 38 ods. 3, z konfiškácie podľa osobitných predpisov sa vynímajú, ak nejde o prípady uvedené v odsekoch 1 a 2, a vydajú sa v rozsahu podľa odseku 1 nehnuteľnosti, ktoré boli skonfiškované na základe rozhodnutia konfiškačnej komisie alebo Zboru povereníkov vydaného po 25. februári 1948 s výnimkou prípadov, ak by išlo o osoby súdne postihnuté podľa osobitných predpisov. Následne po rozhodnutí o vyňatí pozemkov z konfiškácie mohla prebehnúť reštitúcia. Sám Obvodný pozemkový úrad vo svojom liste zo dňa 15. 07. 2013 uviedol, že pozemky bývalých prídelcov sa nevydávajú. Preskúmanie

správnosti rozhodnutia pozemkového úradu v prospech žalovaných v 1. a 2. rade v tomto konaní súdu neprináleží, súd má právomoc v civilnom konaní posúdiť otázku, komu vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam svedčí, a to aj po uskutočnení ROEP-u, v ktorom sa vlastníctvo nenadobúda, ale len zisťuje, strana 10, bod 5 rozhodnutia Krajského súdu v Nitre.

1.24. Vo vzťahu k pôvodne žalovanej v 4. rade - H. W., Krajský súd v Nitre uviedol, že právna predchodkyňa žalobcov zomrela XX. XX. XXXX, nejde teda o neznámu vlastníčku a konanie a rozhodnutie vo vzťahu k nej vecné preto byť nemohlo. Pre čiastočné späťvzatie bolo konanie voči H. W. zastavené uznesením č. k. 12C/83/2012-476 zo dňa 14. 12. 2017 zastavené.

1.25. Návrhy na doplnenie dokazovania ohliadkou a na mieste samom, výsluchom svedkov súd zamietol z dôvodu ich nadbytočnosti, keď nebolo podstatné, kto pozemky užíva v súčasnosti, resp. po vydaní reštitučného rozhodnutia, pretože svedkovia potvrdili, že pozemky užívali rodičia žalobcov, následne družstvo a žalobcovia sa nedomáhajú určenia vlastníckeho práva na základe vydržania ale titulom výmeru a žalovaní nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním nepreukázali pre nesplnenie podmienky dobromyseľnosti. Subjekty, ktoré pozemky obrábajú, vedia, že nie sú ich vlastníckmi, pretože ich obrábajú na základe uzatvorených nájomných zmlúv. Aj Krajský súd v Nitre konštatoval, že aktuálny užívateľ stav k nehnuteľnostiam nie je pre právne posúdenie veci vždy nevyhnutné poznať - strana 10, bod 4.

1.26. Súd priznal žalobcom v 1. až 4. rade náhradu trov konania v plnej výške podľa § 255 ods. 1 CSP pretože mali plný úspech. Súd v konaní zistil výnimočné dôvody hodné osobitného zreteľa v okolnostiach danej veci u žalovaného 3. a jeho zástupcu a to s poukazom na ustanovenie § 257 CSP, pretože SPF zastupuje zo zákona žalovaného v 3. rade ako nezisteného vlastníka. Nezistený vlastník nemôže byť zaviazaný na náhradu trov, preto ani SPF ako jeho zástupca. Slovenský pozemkový fond, ako ex lege zástupca neznámeho vlastníka, nemal inú možnosť, len nevyhnutne sa zúčastniť predmetného sporu, jedná sa o špecifické právne postavenie SPF ako právnickej osoby, ktorá bola zákonom zriadená nie za účelom podnikania, ktorá svoju činnosť vykonáva podľa zákona a osobitných predpisov vo verejnom záujme a z tejto činnosti jej vznikajú práva a záväzky. Slovenský pozemkový fond ako ex lege zástupca žalovaného v konaní neháji vlastné záujmy ani práva, jeho účasť v konaní nezávisela ani od procesnej vôle žalobcov, pričom ani samotné rozhodnutie súdu žiadnym spôsobom neovplyvní a nedotýka sa majetkovej sféry zástupcu žalovaného v 3. rade.

2. Proti rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní v 1. a 2. rade dôvodiac porušením práva na spravodlivý proces, nevykonaním navrhnutých dôkazov, potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci. Namietali správnosť posúdenia prejudiciálnej otázky (ne) platnosti konfiškácie, keď pre zavŕšenie konfiškačného procesu bol nevyhnutne potrebný dôkaz o doručení konfiškačného rozhodnutia, čo uviedol odvolací súd v inom konaní, a je úplne bez významu, že v inej veci bol adresát konfiškácie už nežijúci. V súdnom spise sa nenachádza dôkaz o doručení konfiškačného rozhodnutia, osobitne v situácii, keď adresáti konfiškácie boli maloletí a mohla za nich konať iba ich zákonná zástupkyňa (matka), pričom žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať platné doručenie rozhodnutia. Konfiškačné rozhodnutia nie je zrejme kto ho podpísal, čiže v podstate môže patriť podpis komukoľvek. Nesúhlasili s názorom odvolacieho súdu, ktorý vytýka, že postojie ich predchodcov v konaní pred pozemkovým úradom neboli súladné s ich obranou v tunajšej súdnej veci v tom, že od pozemkového úradu žiadali vyňatie z konfiškácie. V správnom konaní nie je miesto na právne námietky patriace do civilného sporu, preskúmať platnosť doručovacích procesov má len súd. Podporne sa domáhali zamietnutia žaloby z dôvodu vydržania vlastníckeho práva, ale v tomto smere súd zamietol ich návrhy na doplnenie dokazovania, pričom pozemky užívali ich právni predchodcovia nerušene a v dobrej viere minimálne cez W. E., pričom ohliadkou by sa zistilo, kto vlastne sporné pozemky skutočne užíval, resp. kto ich dal komu do užívania, na základe akého titulu a z čoho vyvodzoval oprávnenie dať sporné pozemky do užívania. Všetky tieto otázky majú význam z hľadiska dobromyseľnosti, z hľadiska držby sporných pozemkov a tiež z hľadiska vydržania. Mali za to, že súd sa odklonil od súdnej praxe, ktorú uplatnil Krajský súd v Nitre už v roku 2009, pričom na odklon neboli dôvody. V závere vytýkali súdu, že sa nevysporiadal s ich argumentáciou o nepriznaní náhrady trov konania žalobcom z dôvodov hodných osobitného zreteľa spočívajúcich v tom, že nemôžu niesť zodpovednosť za nesprávnosť a nezákonnosť rozhodnutia pozemkového úradu, nedali príčinu na vznik súdneho sporu, sú zapísaní v katastri nehnuteľnosti ako

vlastníci sporných pozemkov a nemôžu niesť zodpovednosť za to, že prídelová listina sa neobjavila vo verejných evidenciách.

3. Žalobcovia v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaných navrhli rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať im náhradu trov odvolacieho konania keď mali za to, že neexistujú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania. Namietali tvrdenie, že žalovaní nedali dôvod na súdny spor, keď ešte pred podaním žaloby vzniknutú situáciu riešili na katastrálnom úrade, kde predložili listiny a už v tom čase mohla byť vec vyriešená dohodou so žalovanými, ktorí nemali záujem o mimosúdnu dohodu. K veci samej uviedli, že žalovaný naďalej spochybňujú doručenie konfiškačné rozhodnutia svojim právnym predchodcom a v tomto smere poukázali na názor odvolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí zo 16. júna 2016 a zároveň dali do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spisovej značky 4MCdo 12/2014 zo dňa 29. 09. 2015, ktoré bolo posudzované Ústavným súdom SR, pričom ten dospel nálehom I ÚS 379/2016-27 zo dňa 29. 03. 2017 k záveru, že citovaným rozhodnutím NR SR nebolo porušené základné práva na spravodlivé súdne konanie a zaoberal sa problematikou preukazovania, respektíve nepreukazovanie riadneho doručenia konfiškačného rozhodnutia. Citujúc z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR poukázali na závery, že povinnosť bremena tvrdenia a bremena dôkazu v rámci súdneho konania by v prípade spochybňovania konfiškačného rozhodnutia v rámci súdneho konania nad mieru ospravedlniteľnú zaťažovala stranu, ktorá sa takým tvrdením dostala do dôkaznej núdze. Ak je napádaná, spochybňovaná konfiškacia majetku (jej proces, účinky, zákonnosť), dôkazné bremeno v takomto konaní zaťažuje toho, k teórii konfiškáciu spochybňuje, aby preukázal, že nie sú dané zákonné podmienky pre konfiškáciu majetku. Iné veci na Najvyšší súd SR uvádza, že v prejednávanej veci predmetné rozhodnutie bolo vydané, nadobudlo právoplatnosť, a teda došlo ku konfiškácii, pričom meritórne správnosť až do samého súd nie je oprávnený skúmať. K námietke žalovaného týkajúcej sa zamietnutia návrhu na doplnenie dokazovania ohľadne užívania sporných nehnuteľností poukázali na právne závery odvolacieho súdu, pričom zotrval na pôvodnom názore, že v danom prípade, keď reštitučné rozhodnutie nezaložil dobromyseľnosť právnych predchodcov žalovaných, by bolo nadbytočné a ne hospodárne vykonávať dokazovanie ohľadne užívania sporných parciel.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti (§ 363 CSP), viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných v 1. a 2. rade nie je dôvodné.

5. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia, že sú podielovými spoluvlastníkmi vyššie popísaných nehnuteľností každý v podiele 1/8-ina a určenia, že v podiele 1/2-ica patria do dedičstva po nebohej H. W., rod. Z., zomr. XX. XX. XXXX dôvodmi tým, že po svojom otcovi zdedili parc. č. XXXX/X v podiele X/X, ktorú ich otec nadobudol spolu s ich matkou na základe výmeru o vlastníctve pôdy s tým, že podiel po ich matke zostal neprededený, pretože na túto nehnuteľnosť boli založené nové listy vlastníctva, vyvolali jednanie na Správe katastra Q., boli spísané zápisnice, hodnovernosť údajov v katastri bola spochybnená, keď výmer je platný, nebol zrušený. Súd prvej inštancie následne rozsudkom č. k. 12C/83/2012-414 zo dňa 14. 10. 2015 (prvým v poradí) vyhovel žalobe žalobcov tak, že určil, že žalobcovia sú podielovými vlastníkami predmetných vyššie citovaných nehnuteľností a že tieto patria do dedičstva po nebohej H. W..

6. Súd prvej inštancie prvýkrát rozsudkom č. k. 12C/83/2012 - 504 zo dňa 27. júna 2018 žalobe vyhovel a voči žalovaným v 4. a 5. rade žalobu zamietol. V dôsledku odvolania žalovaných Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 8Co/1072/2015-447 zo dňa 16. 06. 2016 rozsudok súdu prvého stupňa vo vzťahu k žalovanému v 3. rade zmenil tak, že žalobu voči nemu zamietol a v zostávajúcich častiach napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že požiadavke určitosti a vykonateľnosti rozsudku z hľadiska odstránenia právnej neistoty voči tretím osobám zodpovedá len taký rozsudok súdu, ktorý vychádza zo stavu vlastníckeho práva registra "C" katastra nehnuteľností, nie evidenčného "E" katastra nehnuteľností, z čoho potom vyplýva potreba vyhotovenia geometrického plánu na identifikovanie výmerom pridelenej parcely. Súd prvej inštancie

následne odvolaním napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) rozhodol vy zmysle vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu a žalobe žalobcov vyhovel po vypracovaní geometrického plánu a zadefinovaní predmetných nehnuteľností na parcely registra „C“.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). V tejto časti sa odvolací súd plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude duplicitne opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedajúce požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia.

10. Žalovaní v 1. a v 2. rade v odvolaní vytýkali porušenie práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10.2. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť najmä právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé s tým, že konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.).

10.3. Vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania je úlohou a doménou súdu. Súd jednoznačne pochybil, a teda naplní odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia a ktorého vykonanie je prípustné, pretože takýmto postupom sťažuje dôkaznú pozíciu strany sporu, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení jej dôkazného bremena a neodôvodnene sa vzdávať od želanej a nožnej miery zistenia skutkového stavu.

10.4. K námietke neprávnych skutkových zistení je potrebné uviesť, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 až § 194 CSP.

10.5. Ďalej žalovaní tvrdili, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Žalovaní naďalej v podanom odvolaní namietali neplatnosť konfiškácie z dôvodu nepreukázania - platnosti doručenia konfiškačného rozhodnutia č. k. XX/XX/XX tvrdiac, že platnosť doručenia sa nemôže prezumovať, keď neexistuje doručka. Poukázali na rozsudok Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 10C/101/2005 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/9/2009, v ktorých bolo deklarované, že sa bezvýnimočne musí skúmať, či konfiškačné rozhodnutie bolo doručené v súlade s vtedy platnými predpismi a ak nebolo, nedošlo platne ku konfiškácii. Zároveň poukázali aj na skutočnosť, že konfiškačné rozhodnutie je podpísané nečitateľným podpisom. Ako podporný argument navrhli zamietnutie žaloby z dôvodu nadobudnutia vlastníckeho práva titulom vydržania.

12. Odvolací súd v súvislosti s odvolacou argumentáciou žalovaných v prvom rade uvádza, že po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

13. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovaných k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním sa odvolací súd plne stotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku (bod 26. odôvodnenia napadnutého rozsudku), na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude duplicitne opakovať (§ 387 ods. 2 CSP) a to vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie považuje za správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedajúce požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalovaní nespĺňajú jednu z podmienok vydržania a to dobromyseľnosť po celú vydržaciú dobu, že im nehnuteľnosti patria a v tomto smere vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v jeho predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí správne uviedol, že sami v liste zo dňa 15. 01. 1997, doručenému Okresnému úradu v Q., odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva dňa 24. 01. 1997 uviedli, že sa im ozývajú prídelcovia a žiadali úrad preskúmať rozhodnutie, respektíve zmenu rozhodnutia tak, aby boli pozemky im pridelené a za im deklarováný nárok na náhradu si mohli zažiadať náhradné pozemky. Z uvedeného je zrejmé, že už minimálne v čase podania žiadosti mali pochybnosti o správnosti rozhodnutia pozemkového úradu, keď žiadali revíziu rozhodnutia a do uvedeného času im neuplynula 10 ročná vydržacia doba.

14. Odvolací súd sa nestotožňuje s námietkou odvolateľov, že sa k otázke posúdenia doručenia konfiškačného rozhodnutia odklonil od právneho názoru vysloveného v rozhodnutí Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/9/2009, teda od právnej praxe. V tejto súvislosti poukazuje na právny názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4MCdo/12/2014 z 29. septembra 2015, ktorý bol akceptovaný Ústavným súdom Slovenskej republiky - nález č. k. I. ÚS 379/2016-27 zo dňa 29. marca 2017. Najvyšší súd SR uviedol, že niet dôvodu spochybňovať skutočnosť, že konfiškačné rozhodnutie bolo doručované dotknutým vlastníkom, keďže to vyplýva priamo z predmetného rozhodnutia, pretože podľa pokynu pod por. č. 15. bola daná dispozícia na doručovanie rozhodnutia vlastníkom konfiškovaného majetku. Zo skutočnosti, že spôsob, akým sa doručenie tohto rozhodnutia vykoná, nie je uvedený pri dispozícii na doručenie (ktorým zo spôsobov uvedených v ust. § 33 ods. 1 vl. nar. č. 8/1928 Zb.), nemožno vyvodit' vadnosť doručenia rozhodnutia, príp. jeho nedoručenie, pričom zo správneho predpisu ani nevyplývala pre konajúci správny orgán povinnosť vyznačovať spôsob, akým sa doručovanie vykonáva. Zároveň je nevyhnutné zdôrazniť, že konfiškačné rozhodnutie príslušného správneho úradu o konfiškácii nebolo možné považovať za rozhodnutie, ktorým sa konfiškácia vykonala, ale len za rozhodnutie, ktoré deklarovalo, že podmienky pre konfiškáciu majetku právnych predchodcov žalovaných sú splnené, a že ich majetok bol dňom účinnosti nar. č. 104/1945 Sb. n., v znení nar. č. 64/1946 a nar. č. 89/1947 Sb. n. skonfiškovaný. Ku konfiškácii majetku mohlo dôjsť len za splnenia zákonom stanovených podmienok, medzi ktoré patrilo aj právne účinné (právoplatné a vykonateľné) správne rozhodnutie o tom, či konkrétna osoba bola osobou maďarskej národnosti bez ohľadu na štátnu príslušnosť (§ 1 ods. 1 písm. b/ cit. nariadenia). Obdobne v

posudzovanej veci bola konfiškácia vykonaná na základe zák. č. 104/1945 Sb.n, v znení nar. č. 64/1946 a nar. č. 89/1947 Sb. n. a na rozhodnutí bolo uvedené, že sa doručuje aj dotknutým vlastníkom. Tým, že sa nepodarilo nájsť doručky od doručenia rozhodnutia Navyše, konfiškačné rozhodnutie, nemožno predpokladať, že orgány a úrady (konajúce postupom následným konfiškácii) paušálne v danom období nepostupovali v zmysle zákonnej úpravy, a teda že nemali v danom období k dispozícii relevantné konfiškačné rozhodnutie (ktoré navyše konfiškáciu len deklarovalo, pričom majetok bol konfiškovaný ku dňu 01. 03. 1945).

15. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že ak je určovacou žalobou napádaná (sepochybňovaná) konfiškácia majetku (jej proces, účinky, zákonnosť), dôkazné bremeno v takomto konaní zaťažuje vlastníka konfiškovaného majetku, ktorý konfiškáciu sepochybňuje, aby preukázal, že nie sú u neho dané zákonné podmienky pre konfiškáciu majetku. Rovnako tak je nevyhnutné mať na pamäti, že Ústavný súd už v rozhodnutí sp. zn. PL. ÚS 43/95 označil inštitút právoplatnosti súdnych rozhodnutí za jeden zo základných prvkov právneho štátu a za zákonný výraz naplnenia jeho požiadaviek. Súčasne obmedzil prípustnosť zásahov do právoplatnosti len na základe zákona a z dôvodov, ktoré sú významnejšie než je záujem štátu na právnej istote a stabilite súdnych rozhodnutí. V rozhodnutí sp. zn. PL. ÚS 38/99 Ústavný súd SR na tomto názore zotrval a doplnil, že právnú istotu vytvorenú nezmeniteľnosťou súdnych rozhodnutí treba považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy s tým, že to samo osebe nevyklučuje existenciu mimoriadnych opravných prostriedkov, ktorými možno napadnúť aj právoplatné rozhodnutie všeobecného súdu a na základe ktorého môže dôjsť k zmene alebo zrušeniu takého rozhodnutia.

16. Odvolací súd teda uzatvára, že v prejednávanej veci predmetné rozhodnutie bolo vydané, nadobudlo právoplatnosť a teda došlo ku konfiškácii, pričom tak ako uviedol súd prvej inštancie meritórnu správnosť aktu samého súd nie je oprávnený skúmať. Na základe vyššie uvedených skutočností sa preto plne stotožnil s právnym posúdením a právnym záverom súdu prvej inštancie, preto zároveň považoval odvolanie námietky žalovaných 1. a 2. za nedôvodné.

17. K odvolacím námietkam žalovaných v 1. a 2. rade odvolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvedené konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

18. Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolútného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania.

18.2. V súvislosti s námietkou odvolateľov k aplikácii § 257 CSP odvolací súd uvádza, že v prejedávanom prípade malo a muselo byť v záujme všetkých osôb duplicitne zapísaných na liste vlastníctva odstrániť stav právnej neistoty v podobe duplicity vlastníckeho práva k prejedávaným nehnuteľnostiam. Odvolací súd výnimočnosť daného prípadu pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP nezhliadol ani v okolnostiach strán sporu - žalovaných v 1. a 2. rade (sociálny aspekt), keď z obsahu spisu nevyplývajú skutočnosti ohľadom existencie osobných, zdravotných, zárobkových, majetkových pomerov, a zároveň v tejto súvislosti zo strany žalovaných ani nedošlo k preukázaniu uvedených skutočností. Aj keď by sme vychádzali z premisy, že žalovaní nemôžu niesť zodpovednosť za nesprávnosť a nezákonnosť rozhodnutia pozemkového úradu je zrejmé, že toto nepovažovali za nezákonné, keďže pred podaním žaloby nepristúpili k mimosúdnejmu riešeniu veci a žalobcovia boli preto nútení podať žalobu na odstránenie duplicitného vlastníctva. Z týchto dôvodov odvolací súd v zhode so súdom prvej dospel k záveru, že v danom prípade neboli vzhľadnuté žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP vo vzťahu k žalovaným v 1. a 2. rade.

19. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP s tým, že v odvolacom konaní plne úspešným žalobcom nárok na ich náhradu voči žalovaným v 1. a 2. rade priznal v plnom rozsahu (100 %) s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP). Voči žalovanému v 3. rade žalobcom nárok na náhradu trov konania podľa § 257 CSP nepriznal, vzhľadom na dôvody hodné osobitného zreteľa v skutočnosti, že neznámych dedičov po pôvodnom vlastníkovi zo zákona zastupuje Slovenský pozemkový fond, ktorý nemá možnosť toto zastúpenie odmietnuť, pretože jeho procesné postavenie vyplýva zo zákona.

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).